

[Finn Poulsen.]

politik efter de mål, man har sat sig, efter de grænser, man har lagt, og det er en af fejlene, at boligbyggeriet svinger, er kastebold i den økonomiske politik. Ved at fastholde kravet om afvikling til bestemte, forud fastsatte tidspunkter — det skal der ikke lægges skjul på — agter vi at tvinge regeringen til at føre en boligbyggepolitik og indrette den øvrige byggepolitik derefter. Boligbyggeriet er jo ikke hele byggesektoren. Når man taler om at afvikle disse restriktioner, og når man taler så stærkt om — hvad jeg er enig i — at det er noget meget væsentligt at opretholde et stort boligbyggeri, så er det helt afgørende, at man tilrettelægger dette således, at der kan disponeres, og jeg kan ikke se, at der er noget som helst til hinder for, at man kan fastlægge denne linje. Man må naturligvis så tage sit bestik derefter.

Thestrup: Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen spurgte mig, hvorfor vi ikke havde sagt, hvad det var, vi ville med hensyn til huslejespørgsmålet. Jeg tør nok sige, at vi har gentagne gange sagt, hvad vi ville; vi har gjort det på tryk, og vi har sagt det ved uendelig mange lejligheder. Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem ikke efterhånden er blevet klar over det.

Så spurgte det ærede medlem, hvorfor vi da ikke havde fremsat et lovforslag. Nej, vi har ikke fremsat noget lovforslag, det er helt rigtigt; men reglen må dog være den, at det er de partier, der har regeringen som følge af, at de har flertal i folketinget, der fremsætter lovforslag, i hvert fald når der er tale om så store og så indviklede lovkomplekser som dette. Her kunne meget dårligt laves et lovforslag uden den hjælp, som alene regeringen har i administrationen, og jeg kan heller ikke tænke mig, at det ærede medlem kan mene det, han sagde herom, alvorligt.

Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen bebrejdede os, at pressen havde fået alt at vide om, hvad der var sket i udvalgs-møderne. Det er ikke rigtigt, for så vidt angår de møder, som blev etableret mellem de pågældende ordførere. Dér var forholdet det, at der ikke fra nogen side kom noget som helst ud om, hvad der skete. Jeg er udmærket godt klar over ligesom det ærede

medlem, at en meget stor del af det, der sker i et almindeligt udvalgsmøde, bliver refereret til pressen, men jeg tror lige så vel, at det sker, at det ærede medlems eget parti giver meddelelser til pressen, og i det hele taget dér har det ene parti vist ikke noget som helst at lade det andet parti høre. Jeg havde ikke noget imod, at udvalgsmøderne var mere hemmelige, end de er, men det er nu engang sådan, at udvalgsmøderne gennemgående alle bliver refereret til pressen. Fra de udvalgsmøder, som ordførerne har alene, har der overhovedet ikke på nogen måde været tale om, at pressen har fået noget som helst at vide.

I øvrigt finder jeg det mærkeligt, at det ærede medlem, der synes at have en vis modstand mod, at udvalgsbehandlingen bliver genstand for offentlig omtale, så netop her så stærkt hænger sig i, hvad der er sket under udvalgsbehandlingen. Det er efter min opfattelse forkert at gøre det. Det må være sådan, at man har fred og ro under udvalgsbehandlingen til at kunne komme med forslag, uden at man skal bebrejdes, at man har fremsat sådanne forslag, når sagen behandles i tinget. Hvis ikke det er muligt at tale nogenlunde frit under udvalgsbehandlingen, er vi i virkeligheden ganske overordentlig hæmmet i vore muligheder for at nå nogen som helst vegne.

Må jeg sige til det ærede medlem fru Else-Merete Ross, at jeg mener naturligvis stadig, at der er grænser for boligbyggeriet, sat af den økonomiske situation og sat af den tilstedeværende fornødne arbejdskraft, men jeg kan ikke se, at dette skulle forhindre, at vi samtidig fastlagde bestemte afviklings-terminer. Det forekommer mig, at netop når det ærede medlem siger det, hun her gjorde, går hun ind for det, der er så typisk for socialdemokratiet, at de vil have den fulde bemyndigelse til at foretage, hvad de i den givne situation mener er rigtigt: ingen lovbestemmelser, men en vidstrakt bemyndigelse, intet som helst andet.

Det er det, der hele tiden lyser gennem alt, hvad der kommer fra socialdemokratiet i denne sal og i øvrigt ved enhver lejlighed. Det er det, vi på det allerbestemteste er imod. Der må være lovbestemmelser, der må være grænser. Det må være sådan, at borgerne har noget, hvorpå de kan støtte deres ret. Det kan ikke være rimeligt, at admi-